

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava – Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 38 Ad 18/2013 – 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně M. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 38 Ad 18/2013 – 72, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shora označeným usnesením odmítl návrh žalobkyně M. K. (dále též „žalobkyně“) na obnovu řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 38 Ad 18/2013, které bylo skončeno rozsudkem ze dne 8. 10. 2014, č. j. 38 Ad 18/2013 – 52, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. SZ/484/2013/9S-MSK, č. j. MPSV-UM/3917/13/9S-MSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 1. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/613336/13/HMN, kterým žalobkyni nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí.

Krajský soud dospěl k názoru, že v projednávané věci žalobkyně není podle ust. § 114 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) obnova řízení přípustná, a proto její návrh odmítl.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně M. K. jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) včasou kasační stížnost, kterou explicitně opřela o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti. Neshledal přitom ani vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Přestože stěžovatelka důvody kasační stížnosti výslovně podřadila pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí z povahy věci pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod kasační stížnosti spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005). Nejvyšší správní soud proto z povahy věci považoval stěžovatelkou předestřené důvody kasační stížnosti za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka tedy ve skutečnosti napadá usnesení krajského soudu pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, neboť krajský soud svým usnesením odmítl její návrh na obnovu řízení ve věci dříve vydaného rozsudku krajského soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 38 Ad 18/2013 - 52 (dále jen „původní rozsudek“).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka se domáhala obnovy soudního řízení ukončeného původním rozsudkem krajského (ze dne 8. 10. 2014, č. j. 38 Ad 18/2013-52), který nabyl právní moci dne 13. 10. 2014. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatelky, kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. sp. zn. SZ/484/2013/9S-MSK, č. j. MPSV-UM/3917/13/9S-MSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 1. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/613336/13/HMN. Těmito rozhodnutími správních orgánů nebyla stěžovatelce přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí, neboť příjem stěžovatelky za rozhodné období (ve výši 5.242 Kč) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení ve výši 1.573 Kč (zůstatek -částka 3.669 Kč) není nižší než částka živobytí stěžovatelky ve výši 3.410 Kč. Návrh stěžovatelky na obnovu řízení

pokračování

ve věci původního rozsudku tak směřuje proti rozhodnutí soudu v řízení o zákonnosti správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s.

Z citovaného ustanovení *a contrario* vyplývá, že návrh na obnovu řízení v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. není přípustný; takový návrh soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud v souladu se zákonem posoudil návrh stěžovatelky na obnovu řízení ve věci původního rozsudku za nepřipustný a po právu jej odmítl.

Ve světle poukazované dikce zákona Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou tvrzené důvody stran skutkového stavu i právního posouzení věci, které uplatnila v žalobě (a opětovně je zmiňuje v kasační stížnosti), jsou z hlediska posouzení přípustnosti jejího návrhu na obnovu řízení irelevantní.

Napadené usnesení krajského soudu je současně i přezkoumatelné, neboť v něm krajský soud srozumitelně uvedl důvody, které jej k rozhodnutí o odmítnutí návrhu na obnovu řízení v této věci vedly. Krajský soud rovněž nepochybil, pokud stěžovatelce neustanovil pro řízení o jejím návrhu na obnovu řízení zástupce z řad advokátů. Je tomu tak proto, tento návrh stěžovatelky byl od počátku návrhem zjevně neúspěšným. Zjevná neúspěšnost návrhu je vlastnost návrhu, která je seznatelná z tohoto návrhu již na první pohled a bez jakéhokoliv dokazování. Tak tomu bylo i v této věci. Soudu je z povahy jeho činnosti dobře známo, který procesní prostředek ochrany práv účastníků je přípustný v tom kterém druhu soudního řízení správního. Obsah právních norem při tom není třeba prokazovat. Krajský soud proto správně dovodil, že stěžovatelka se svým návrhem na obnovu řízení ve věci původního rozsudku krajského soudu nemůže být úspěšná.

Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byl návrh stěžovatelky odmítnut, nepřísluší kasačnímu soudu přezkoumávat správnost či zákonnost správního rozhodnutí, proti němuž stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje své výhrady, ale zkoumá pouze to, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud návrh odmítl, aniž by se jím *in meritum* zabýval. Takto Nejvyšší správní soud postupoval a při tom dospěl k názoru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud se při svém rozhodování nezabýval návrhem stěžovatelky na osvobození od soudních poplatků. Je tomu tak proto, že stěžovatelka je ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi (zde ve věci příspěvku na živobytí) od soudních poplatků osvobozena ze zákona (srov. ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Obdobně se Nejvyšší správní soud nezabýval návrhem stěžovatelky na to, aby jí ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů. Je tomu tak proto, že stěžovatelka zdejšímu soudu dne 17. 5. 2016 sama předložila plnou moc pro Mgr. Petra Miketu, advokáta ze dne 6. 5. 2016, z níž vyplývá, že zde uvedený advokát je oprávněn stěžovatelku zastupovat v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 Ads 62/2016, a tento advokát přijetí této plné moci Nejvyššímu správnímu soudu i osobně potvrdil.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost směřující proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 38 Ad 18/2013 – 72, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu

v zastoupení
Mgr. David Hipšr